

תת"ע (חדרה) 7493-10-24 - מדינת ישראל נ' שריף עוויסאט

תת"ע (חדרה) 7493-10-24 - מדינת ישראל נ' שריף עוויסאטשלו חדרה

תת"ע (חדרה) 7493-10-24

מדינת ישראל

נגד

שריף עוויסאט

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[07.04.2025]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 14.11.24.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שאין מחלוקת כי המבקש קיבל את ההזמנה לדיון במועד ביצוע העבירה, כפי העולה מהאישור אשר צורף לכתב האישום המצוי בתיק בית המשפט. העובדה כי הדו"ח עם ההזמנה לדיון נמסר לידי הנהג, מחייבת כי יהיה ער ללוחות הזמנים.

אלא שלטענת המבקש, יום לפני הדיון לא הרגיש טוב והוא שלח בקשת דחייה וסבר כי יקבל זימון חדש, וצורפו סיכום ביקור רפואי מתאריך 18.11.24 ו-13.11.24.

האישורים שצורפו אינם מלמדים כי נבצר מהמבקש להתייצב לדיון בתאריך 14.11.24; ולא הוגשה בתיק כל בקשת דחייה. לעניין זה ראו:

עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו 12.05.2022) - "לא היה חולק כי המערער היה מודע למועד בו נקבע הדיון בבית משפט קמא - 23.11.21. טענתו כי לא התייצב לדיון בשל מחלה בה לקה, אינה נתמכת בראיה רפואית של ממש, והאישור הרפואי שהוצג אינו מצביע על מהות המחלה ועל המניעה להתייצב במועד שנקבע; הגשת הבקשה לביטול פסק הדין ביום 16.2.2022 - 3 חדשים כמעט לאחר מתן גזר הדין - מצביעה אף היא על כך שהמערער לא נתן כלל דעתו להליך בעניינו, ולא עקב אחר הדיון שהתקיים, ומחזקת את הקביעה בדבר מחדל ההתייצבות בתחילת הדרך."

ועפ"ת (מחוזי מרכז) 67199-08-21 ברק וקנין נ' מדינת ישראל (נבו 20.11.2021): "בפני בית משפט קמא לא הוצגה כל סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות לדיון, והתעודה הרפואית שהוצגה ואשר נופקה למערער רק כשלושה חדשים לאחר מועד הדיון, אינה מעלה כשלעצמה, כי לא היה בכוחו להתייצב לדיון. המערער לא הגיש כל בקשה לדחיית הדיון אליו הוזמן, וטענתו כי לא הצליח ליצור קשר טלפוני עם מזכירות בית המשפט אינה פוטרת אותו מלנקוט באמצעים חלופיים כדי להגיש בקשה לדחיית הדיון, ולהמתין להחלטת בית המשפט בעניין זה."

יתרה מכך, וגם אם נקבל את הטענה שהמבקש הגיש בקשת דחיה שלא נקלטה בתיק, הרי שכפי שנפסק "הגשת בקשה לדחיית מועד דיון אינה מצדיקה, כשלעצמה, היעדרות ממנו" (עפ" 3839/23 טל סמילוביץ נ' מדינת ישראל, 28.5.23, פסקה 19); ו"בהיעדר החלטה המורה על שינוי מועד הדיון, הייתה מוטלת עליו החובה להתייצב, וברי כי אין בעצם שליחת בקשה לדחיית דיון כדי להצדיק אי התייצבות (ראו: רע"פ 2016/11 קדוש נ' מדינת ישראל [נבו] (14.03.2011))" (רע"פ 4253-09-24 כפיר טויטו נ' מדינת ישראל (נבו 29.9.2024) פסקה 11); ו"הלכה פסוקה היא, כי הגשת בקשה לדחיית הדיון אינה גושפנקא להעדר ממנו, אלא בכפוף להחלטת בית המשפט, וכך נפסק לא אחת" (עפ"ת (מחוזי חיפה) 42317-04-24 זובידאת נ' מדינת ישראל, 9.5.24).

המבקש ידע אודות מועד הדיון, ועל פי טענתו הסתפק בשיגור בקשה לדחיית המועד מבלי שטרם לברר מה עלה בגורל בקשתו ולא יזמה מועד נדחה לדיון, אם בכלל נדחה. "בעל דין אשר מגיש בקשה לדחיית מועד דיון - עליו החובה לעקוב אודות התקדמותה, ואין לו אלא להלין על עצמו בדיעבד." (רע"פ 1798/15 שירן עמי נ' מדינת ישראל (1905), שם נדחתה בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר בנסיבות בהן ב"כ המבקש חלה ונבצר ממנו מלהגיע לדיון והודעה בעניין נשלחה בטעות למזכירות בית משפט שלום ולא למזכירות בית משפט לתעבורה). וראו גם עפ"ת (מחוזי ירושלים) 75796-09-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל, 22.12.24 - "כלל בסיסי בהליכים משפטיים הוא כי על מגיש בקשה להתעניין מה עלה בגורלה של בקשתו. המערער לא היה רשאי לשבת בחיבוק ידיים ולהמתין להודעה בדבר המועד החדש שנקבע בעקבות המסמך הרפואי שהגיש לבית משפט קמא, אלא היה עליו לטרוח, לפנות ולברר מהו המועד החדש הנקבע. משלא עשה כן, אין לו להלין אלא רק על עצמו, כפי שקבע בית משפט לתעבורה." וראו גם דברי בית המשפט בעפ"ת (מחוזי חיפה) 21739-06-24 רבאייב נ' מדינת ישראל, 16.6.24: "גם אם היה מקום להתחשב התחשבות מיוחדת במערער לנוכח הנסיבות המתוארות, מצופה היה ממנו כי יבדוק מה נקבע בעניינו בסמוך לאחר הדיון אליו לא התייצב. העובדה שהמערער המתין כשלושה חודשים עד לבירור העניין, מבלי שהוא הצביע על סיבה אובייקטיבית לכך, אכן מלמדת על שיהוי בלתי הכרחי מצדו."

בנסיבות אלה, לא מצאתי ממש בהסבריו של המבקש לאי התייצבותו לדיון.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו. בנסיבות שלפניי, הנאשם כלל לא ביקש לחלוק על עובדות כתב האישום המיוחסות לו, ולא העלה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט.

גם העונש שהושת על המבקש (6 חודשי פסילה בפועל וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בתקופת פקיעת הרישיון (כ-7 שנים) ובעברו התעבורתי (31 הרשעות קודמות, 25 מתוכן בתקופת הפקיעה לרבות עבירות דומות); ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

לפיכך, הבקשה נדחת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיקוב הביצוע שניתן מבוסס בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ט' ניסן תשפ"ה, 07 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.